

Mirades al judici

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 22 de març de 2019
Aquestes mirades les converteixo en paraules el dia que els Jordis fa 500, cinc-cents, dies que estan en presó preventiva. Siguin aquests mots un homenatge de reconeixement i agraïment per a ells i per a tots i totes els presos i preses polítiques i exiliats.

La meva condició de jubilat m'ha permès sentir i veure en directe algunes de les sessions d'aquest ignominiós judici. M'han interessat especialment les declaracions dels acusats. M'han fer sentir vergonya aliena algunes de les maldestres preguntes de la fiscalia, repartides entre "fiscales" i fiscals segons a qui s'interrogava. Això no és igualtat sinó perversitat. La perversitat que embolcalla tot aquest vergonyós judici. Les sessions que no he pogut veure en directe, les he seguit en diferit o per les xarxes socials. A hores d'ara ja he sentit i vist el que més m'interessava, les paraules dels acusats i les seves cares que la injustícia de la presó m'havia amagat fins avui. Quins i quines compatriotes més extraordinaris! Tinc la impressió de que l'empresonament els ha fet créixer i, un cop vistos i sobretot sentits, ens ha fet créixer a moltíssims catalans. A alguns gairebé ens ha permès recordar quina mena de poble som i que els nostres ideals són legítims i, més que possibles, versemblants.

De primer, vistos els antecedents, no m'ha deixat de sorprendre la maldestre fiscalia de l'Estat. La perbocada de preguntes sense base ni sentit, pures bajanades o, en el millor dels casos, d'imaginacions i suposicions truculentes, interpretacions falses i malintencionades, que sovint fan servir els fiscals o les acusacions, però que en aquest cas anaven sucades amb la mala bava de l'a *por ellos!* En la majoria del casos sense aportar cap prova i, quan els hi demanaven, no sortien o encara les posaven més en evidència, a les fiscalies. El comentarista Emili Bella deia fa poc: "La

indocumentada Consuelo Madrigal no es va adonar que estava descrivint el judici quan va preguntar de forma impertinent a Carme Forcadell si considera que la política és mentida, broma, sainet o farsa". Com que sí, estava descrivint el judici, el president de la Sala la va tallar en sec no fos cas que la cosa se li compliqués. Els tres punts clau de l'acusació: rebel·lió, sedició i malversació van quedar rebutats i desmuntats per part de tots els acusats. Això no obstant, ja sabem que ara apareixeran centenars de testimonis de l'acusació, polis i polítics, per donar la raó a aquestes acusacions, sempre, però, sense proves fefaents perquè no en tenen. També sabem que el tribunal es creurà a qui li sembli. Els fets sobre els que s'ha abocat i seguirà abocant-se l'acusació seran, sens dubte, els del 20 de setembre i 1 d'octubre de 2017; sobre el de malversació de cabals públics per al Referèndum esperava que el Sr. Montoro mantingués la seva paraula de que no s'hi va gastar ni un euro, car el seu *Ministerio* és el que controlava, setmana a setmana i dia a dia, la caixa de tots els departaments de la Generalitat en aquelles èpoques. La realitat ha estat que, sense negar la major, va fugir d'estudi embolicant-se com va poder. Sobre el 20-S, els i les fiscals van de bòlit, i és que no poden entendre com en minuts o poques hores els catalans poden sortir al carrer espontàniament en assabentar-se que algunes de les seus de la Generalitat estaven sent envaïdes i escorcollades per la Guàrdia Civil que hi havia entrat sense previ avís. Jo en vaig ser testimoni personal a primera hora del matí a tocar de la porta de la vicepresidència del Govern, al migdia i a la tarda vespre enmig de desenes de milers de conciutadans.

Jordi Sànchez i Jordi Cuixart son els qui han desmentit amb més contundència i coneixement de causa les ridícules invencions que el jutge instructor del sumari i la fiscalia s'havien fet sobre l'allí ocorregut. Que si no van deixar sortir la comitiva judicial, que si la secretària de la comitiva va haver de sortir saltant pels terrats. Tumult!

Rebel·lió! Colla d'enzes... Un grup petit d'incontrolats va empastifar dos cotxes de la Guàrdia Civil, malmetre rodes i algun vidre, minoria molt minsa que els acusats van condemnar. Tothom ha pogut veure les imatges de Cuixart enfilat demanant calma i, a la nit, que tothom es retirés. Cuixart, el que va contestar aquestes coses al fiscal: "Soc fill d'una murciana, i a Catalunya no ens confrontaran pas amb altres poble espanyols, com volen els poders de l'Estat". "Jo soc un pres polític, no un polític pres". "Forma part del nostre ADN rebutjar la violència. Som el país de Pau Casals i Muriel Casals". "La gent que va participar en l'1-0 ho van fer per iniciativa pròpia". Dic jo: Per què no ho deixen tornar a provar de manera acordada? Potser tenen por de que no els tornessin a sortir els números? Omnium Cultural va sumant socis per milers.

Carme Forcadell va ser la darrera acusada en declarar. Immensa! Va ensenyar a la fiscal i a la Sala què és i com funciona un Parlament democràtic. Va posar en evidència la justícia espanyola explicant en què consisteix la separació de poders i, com tots hem de saber: "L'essència de la democràcia és que la paraula del Parlament ha de ser lliure. En un parlament s'ha de poder parlar de tot". Va criticar la politització del Tribunal Constitucional i recordar que el govern espanyol, la fiscalia i el mateix Tribunal Suprem, havien desoït el TC: "Van valorar béns superiors i això és el que ens passava a la mesa (del Parlament català)". "Sempre hem defensat els drets fonamentals a la llibertat d'expressió, la iniciativa i la inviolabilitat parlamentària. Poden canviar els magistrats i la jurisprudència, però els drets fonamentals no canvien".

Una gran defensa de la democràcia, aquella que no entén el Borbó de torn i que endemés es permet d'interferir en el judici de manera maldestra. A aquest, no el poden jutjar a Estrasburg? Algun dia el jutjarà el seu poble; nosaltres no som d'aquell regne. No penso mirar més judici en directe fins que arribin les declaracions i conclusions finals. Vaig veure

un tros de les declaracions de Joan Tardà i de Soraya Sáez de Santamaria. El primer tan bo, clar i contundent com sempre. La segona, atrapada en les seves pròpies xarxes, havia perdut la cara de *chula* que la caracteritzava quan manava i destrossava. No ha volgut respondre ni al president del Tribunal quan se li ha preguntat si sabia si s'havia publicat al Diari Oficial de La Generalitat, DOGC, la Declaració d'Independència. Sap molt bé que no s'ha publicat i que aquest fet li desmunta les seves invencions i les de l'acusació. Es volia fondre. Finalment, he vist a les notícies com Antonio Baños i Eulàlia Reguant de la CUP es negaven a contestar les preguntes de Vox malgrat els advertiments del president del tribunal. Ben fet! Als feixistes, ni aigua!

Ah! El President de la Sala Penal del Suprem, Antonio Marchena, que dirigeix la causa i les sessions, el director de la farsa, ho fa molt bé de cara a Estrasburg. Se li veu el llautó, però queda molt judici. Sort que l'Arrimadas se n'anirà a Madrid i el Borrell a Estrasburg... a fer mal, és clar. Mentrestant, el Jordis porten més de 500 dies a la presó i tots i totes les altres, més o gairebé un any empresonats o a l'exili. Endemés, hi ha tortura, sí tortura. Vegeu la "logística" i horaris dels acusats; pura tortura! Estrasburg!